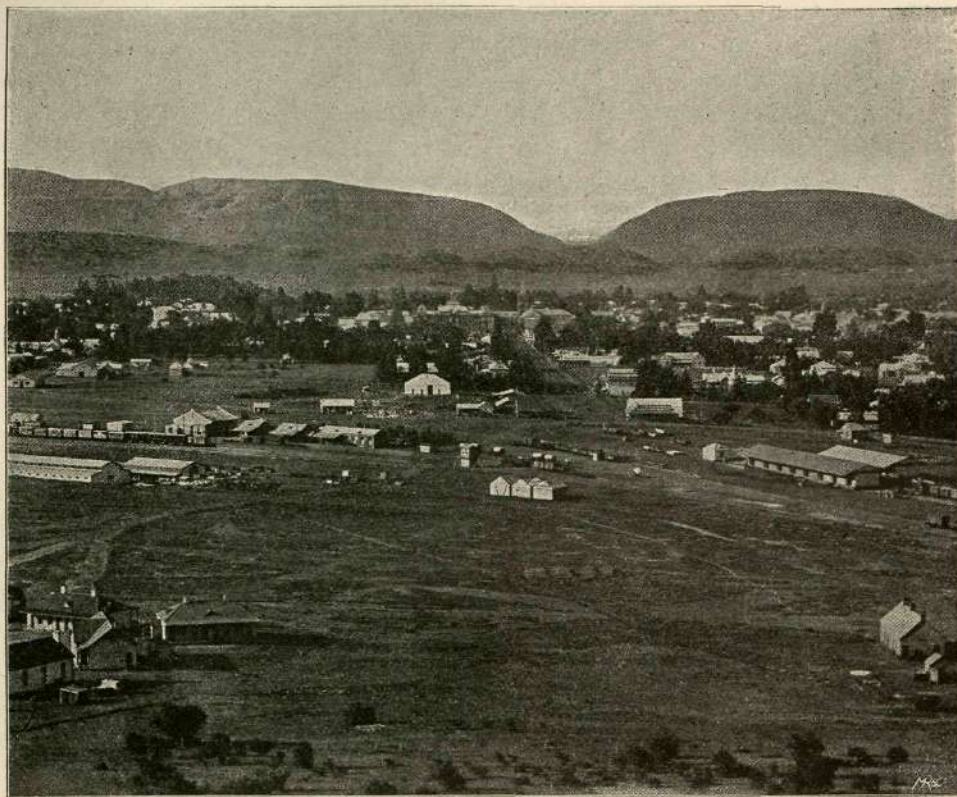

Za trenutek so vsi molčali; a ta molk je bil kakor tihota pred nevihto. In res: s silno živahnostjo, ki ni nič dobrega obetala, se je teta približala sestrični in rekla skoro razjarjena in s hripavim glasom: „Izprijeno dekle, v svojo sobo idi in tamkaj moli, da se poboljšaš, ako je sploh zate še upati rešenja! Prav podobna si svoji materi, ki je

Nadico; „menil bi kdo res, da ženska v mladosti nima možgan.“

„Zdi se mi res, da ženske možgan sploh nikoli nimate, niti v mladosti, niti v starosti“, pripomni brat ravnodušno, ne mené se za preteči pogled, ki ga je ob tem zadel od sestre.

„Sicer bova o tej Nadičini stvari govorila pozneje še resno besedo; dekletu treba

Pretorija.

tudi živela tako, kakor hočeš ti. A vedi, dokler si pod mojim varstvom, ne boš zahajala k brezbožnim zabavam!“

„Ne, teta, prosim, mater mi pustite na miru“, reče Nadica odločno. „Moja mati je bila obče ljubljená in spoštovana. V čast si štejem, ako sem ji podobna, in Boga hvalim, da je bila od vas tako silno različna. Ona — ona . . .?“ ni dokončala stavka, ker solze so se ji ulile po licih; obrnila se je urno in zbežala iz sobe.

„Ta razposajeni otrok!“ zavzame se teta, ko so se vrata z velikim ropotom zaprla za

pomagati, da ji ne bo dolgčas, saj njeni dohodki to dopuščajo. Sedaj pa me pusti nekaj časa pri miru, da dopolnim, kar sem zamudil; sredi najtežavnejšega dela sta me motili.“ Mož je sedel med knjige in si mislil zadovoljno, da je bolje razreševati starinska vprašanja nego študirati žensko naravo.

II.

Dolgo je drugi dan trajalo posvetovanje brata in sestre zastran Nadice. Marsikatero pikro besedo in žarko opazko sta izpregovorila, predno sta se dogovorila. Dasi brat